

Chytrí chlapci sú najhorší milenci

Na viečka by som potrebovala stavebárske zdvíhacie zariadenie. Pokúsiť sa otvoriť oči vyžadovalo väčšiu námahu ako zápočet z latiny, a to už je čo povedať. Ani potom to nebolo o nič lepšie. Prudké stropné svetlo mi zatlačilo očné buľvy až do mozgu. Rýchlo som zamrkala stieračmi a pokúsila sa použiť ostatné zmysly. Puch. Nechutný nadýchaný alkohol. Keby nevyžadovalo samostatnú námahu ešte aj otvoriť ústa, tak poviem: „fuj!“ Lenže v ústnej dutine sucho ako po ťavých dostihoch, tak ani citoslovcia sa nekonali. Pod prstami cítim tvrdú naškrobenú látku. Všetky indicie sa zbiehajú do jedného záveru. Zvoní mi budík.

„Mami?“ skúsím normálnym hlasom. Asi na štvrtý, alebo piaty pokus sa mi podarilo zohnať ten žeriav. Žiaľ, matku moje chrapčanie nepresvedčilo. Babka žalovala, že som dávno mala byť u nej. Hej, mala. Precitnutie po opici je vždy nepríjemné. Horšie je už len precitnutie v cudzej izbe.

Po celonočnej katedrovej párty, kde doktor Dársi takmer tancoval na stole a profesor Gold sa na tom istom stole pokúšal sám seba uviesť do bezvedomia, a po následnom ožralom nadrannom sexe nie je nič lepšie, než ranná rýchlovka s vyprchávacími zostatkami včerajšieho alkoholu.

Chladný vzduch mi robil dobre, aj keď sa mi trochu točila hlava. Predtým som nechodila na prechádzky. Odkedy poznám jeho chodím. A abstinujem. Jednoznačne abstinujem.

Bol štvrtok. Asi. Musel byť, keďže v stredu sa na katedre pilo a v piatok sa nikto nikomu nepozeral do očí. Vedeli ste, že už nikto nenosí farebné šnúrky? Diverzita samotných topánok tiež nie je bohviečo. Samé lacné kópie steelov a martensov pre dámy, elegantné kotničky pre pánov.

Všetci ho tu zbožňovali a uctievali. Áno, bol inteligentný, na študentka piateho ročníka niekedy až premúdrelý, ale nie upätý, ani kockatý. Chodiť do školy sa ukázalo tak trochu ako výzva berúc do úvahy jeho dokonalý obraz triešiaci sa v mojich očiach. Zaujal ma čiernym kabátom a klobúkom rovnakej farby, sklamal debilnými správičkami. Často sme si písali, občas na seba narazili na chodbe. Nebol taký, ako ho vnímali ostatní. Bol hlúpejší a trápnejší. To sa stáva, keď si z niekoho spravíš boha.

Samozrejme, že som ho chcela. Chcela som niečo viac, možno aj normálny vzťah. Teraz si už nie som istá, pocity boli vtedy zožmanejšie než tričko, ktoré som si bola nútená obliecť aj na druhý deň. Najviac zo všetkého ma dostala jedna z jeho hlášok v našich správach, že najbližšie sa s niekým vyspí až po svadbe.

*

Každoročný katedrový opiáš má na tejto škole zdá sa veľmi dlhú tradíciu. Starší študenti to po pár rokoch vzdávajú. Noví študenti sa už nevedia dočkať. Akademicky povolená forma zabíjania mozgových buniek. Pre mňa dejá vu. Po udalostiach minulého roka trochu váham. Nakoniec s bojovým pokrikom vyhlasujem, že sa nebudem báť jedného piataka. Tak! Navyše...

Mala som avizované, že nepríde. Už ani informátorom sa veriť nedá. Aj keď sama som takzvaný stalker prvej triedy. Mohol si to na poslednú chvíľu rozmyslieť, ale to nikdy nebol jeho štýl. Do roka a do dňa sme sa stretli na rovnakej udalosti.

Nahodila som sa ako modelka Victoria's secret. Nie som anorektička, ani vykamienkované spodné prádlo nevlastním. Nuž, študenti už zaujímaví nie sú a učiteľov nezaujmeš len tak. Myslela som, že rozum prichádza po dvadsaťpäťke, ale asi to bude raz toľko. Aj to pravdepodobne len na prídelové lístky, ktoré si väčšina aj tak zabudne doživotne vyzdvihnúť. A tak si tu teraz píšem zatrpknuté etudy. No nič, poďme do akcie.

Mojím cudným a ctihodným plánom bolo vydržať celý večer pri jednom miešanom drinku a pri cudných a ctihodných prvákoch. Sedemdesiatpäť sekúnd po tom, čo prekročil prah miestnosti som exla dvojítú vodku. Aspoň pri prvákoch mi to vydržalo. Dost' dlho na to, aby som si kontrolovala hladinu alkoholu. Niektorí iní má žiaľ vo vzťahu asi drezúru, keďže sa rozhodol spíť pod obraz boží. Zasnúbenie mu evidentne neprospieva.

Ocitol sa v našom boxe. Po ostrej výmene jeho opitých a mojich triezvych názorov, čo bude po, sa uspokojil s tým, že ma plesol po zadku. Násiliu však nebolo konca. Úprimne priznám, že netuším ako, ani prečo sa dostal do konfliktu s nejakým druhákom. Pri mentolovej cigarete som si s prajným úsmevom vychutnávala ich babskú „bitku“. Vážne som si myslela, že rozum prichádza okolo dvadsaťpäťky. Všemohúci má na svoje ovce asi dvojaký meter.

Po tom, čo sa v našom boxe ocitol po druhýkrát som zvolila nácvik na kariéru profesionálneho...čo ja viem, človeka na úteku. Najskôr len klasicky: ešte študuješ...aj ja...chystáš bakalárku...ja diplomovku...bojím sa na štátnice...ja sa nebojím ničoho...koho máš školiteľa...aj ja som najprv chcel...latina ide...no, ani mne...keď budeš poslušná, pôjdeme si to rozdať...jasné, jasné...*počkať, čo?!*

Mala som zostať pri overenej kariére profesionálneho stalkera. Skrývanie mi nejde. Kamkoľvek som sa pohla. O chvíľu sa priplichtil tiež. Skutočne kamkoľvek. Tým myslím zamknutý balkón aj kotolňu, z ktorej si niekto stihol spraviť prechodnú spáľňu. Prestalo ma to baviť, a tak ma zdrapil za pažu a odtiahol von. V tričku. V novembri. Ešte teraz vyťahujem následky z nosa. Zapeklitá situácia. Kliše situácia. Fuj. Za chrbtom stena a pred nosom on. Citoslovcia sme už dlho nemali. Dvojité fuj.

Zachránil ma spolužiak. Úplnou náhodou si, chudáčik, prišiel nerušene zapáliť. Odlepil ho odo mňa a vtiahol ku svetlu na konci schodiska za vidinou lepšieho života. Alkohol. Môj rytier na bielom koni. Princ v sivom tričku. Thor s Mjölnirom. V prípade, že sa to slovo môže skloňovať.

Našťastie už začínalo svitať. A nebola som jediná, kto si to všimol. Posledná odchádza hŕstka prvákov, pričom jedného z nich doslova vlečie profesor Gold s ružovou korunkou na hlave. Taká klasická vysokoškolská skupinka. Hej, zo zadného vrecka džínsov mu trčí rukoväť hračkárskeho žezla. Ružového.

Pre istotu sa obzerám po prázdnej miestnosti. Na opierke nášho bývalého boxu visí čierny klobúk. Možno patrí tomu peknému prvákovi, čo sa ma decentne pokúšal zbaliť. Vyzerá to na jeho štýl. No čo, nasadím si ho na hlavu a odchádzam.

Nevieš, kde skončil môj klobúk? Cestou na piate poschodie ma prekvapí SMSka. Škoda, že nie od toho pekného prváka.

Príd' si preňho medzi hodinami. Ja budem asi Wonder Woman. Po štvorhodinovom spánku sa dotrepať na tri súvislé dvojhodinovky. Mozog mi zvnútra trepe o lebku päšťami. Aj keď to cvendží skôr kladivo. Hm...asi ten Mjölhnir. Požičaný od môjho rytiera, či ako som vlastne včera otitulovala spolužiaka – záchrancu.

To nestíham. Môžeme sa stretnúť pred kostolom? Samozrejme, kde inde by sme sa my dvaja mohli stretnúť. Len aby nedošlo ku samovznieteniu.

O.K.

Sedí na lavičke a vzhliada k soche anonymného svätca akoby čakal rozhrešenie. Rukou si tieni zubaté novembrové slnko. Asi mu tiež cvendží v hlave. Vyzerá desaťkrát vyplutejšie než ja. Viac ma prekvapuje, že po včerajšku nechodí po štyroch.

Skôr než stihne otvoriť ústa a ochromiť ma buď alkoholovým oparom, alebo presne mierenými etudami mu na hlavu narazím jeho vlastný klobúk a so slovami: „maj sa!“ rezko kráčam preč.

Rozhrešenie sa dnes nekoná. Z bezpečnej vzdialenosti sa nenápadne otočím. Stále hľadá na tú sprostú sochu. Čo ja môžem vedieť, možno sa dočká.

Cez zalepené mihalnice hypnotizujem pásik svetla zvíjajúci sa na podlahe. Mám chuť trhnúť tým debilným závesom. Kto dáva ešte v dnešnej dobe na okná závesy? Hej, školské internáty. Nevie, kde mám mobil, ale viem, že niekde v diaľke pípa a bliká. Nech drží hubu, nechce sa mi ani pohnúť. Okrem toho strašne smrdím. Či to smrdí Števo? Kde je vlastne Števo? Prečo sa ja vždy budím v cudzej posteli...

„Možno neuveríš, ale niekde som čítal, že na opicu je najlepšie sushi.“ Stratený a samovoľne znovunájdenný Števo mi strká pod nos lososový rolku.

„Števo, ty si magor. Daj to preč, smrdí to jak ryba.“ Odstrčím mu ruku a dávam sa zhl'adúvať cigarety a mobil. Kto sa ozve prvý, vyhráva. Vlastne ten mobil ešte stále vyhráva. Paradoxne som ako prvá som našla cigarety. Nuž, srdcu nerozkážeš. Po dvoch mentolových a mentolovej žuvačke k tomu som z vauku džínsov vydolovala aj mobil.

Sorry za to všetko.

Bol som nepričetný.

Lúbim ťa, ale nebude to OK.

Po štátniciach sa žením a doktorát urobím v Brne.